

[Formanden.]

retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af *forslag til lov om ændring af retsplejeloven. (Ophævelse af bødeforelægsgrænsen m. v.)*.

(Lovforslaget (nr. 70) findes i tillæg A. sp. 1081, fremsættelsen i tidenden sp. 1205).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ejler Koch (S):

I retsplejelovens § 931 gives der adgang til at afgøre politisager udenretligt, hvis der kun er tale om en bøde på op til 600 kr. og den pågældende erklærer sig skyldig.

Det foreslås nu i dette lovforslag, at disse beløbsgrænser, der også gælder ved udenretlig konfiskation, helt skal afskaffes, så alle politisager kan afgøres udenretligt, hvis den pågældende erklærer sig skyldig og ikke ønsker sagen indbragt for domstolene.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at vi nærer visse betænkeligheder ved helt at afskaffe beløbsgrænserne her. Jeg ved vel, at i afgiftssager og i skattesager har man ingen beløbsgrænser: de kan afgøres udenretligt uden hensyn til beløbenes størrelse, men vi er lidt tvivlende over for, om der ikke kan blive tale om, at folk føler sig tvunget til at acceptere bøder for at undgå retssager, ligesom vi er i tvivl om, at der kan skabes en helt ensartet praksis om disse bødebeløbs størrelse.

Derfor hælder vi nok mere til at acceptere den mulighed, som ministeren også nævner i sin fremsættelsestale, at man forhøjer beløbsgrænsen og også forhøjer den væsentligt mere, end der ligger i en almindelig pristalsregulering; det er nævnt i fremsættelsen, at man kunne forhøje grænsen til 2.000 kr. Det er også karakteristisk, når man læser de hørings svar igennem, som er

kommet ind over sagen, at der gives ubetinget tilslutning til en forhøjelse af beløbsgrænsen til de 2.000 kr., mens der fra forskellig side udtrykkes en vis betænkelighed ved at give helt slip på grænsen. Således går Advokatrådet imod, og et flertal af bestyrelsen i Foreningen af Dommerfuldmægtige går imod en ophævelse; dommerforeningen som sådan nærer ingen betænkeligheder ved en fuldstændig ophævelse, men finder det mest tilrådeligt indtil videre kun at foretage en forhøjelse af grænsen indtil 2.000 kr.

Vi skal dog ikke på forhånd helt afvise at medvirke til en gennemførelse af forslaget om en fuldstændig ophævelse af grænsen, men vi vil gerne have lov til i retsudvalget at drøfte det lidt nærmere, før vi tager endelig stilling til denne sag.

I fremsættelsestalen nævner ministeren yderligere muligheden af, at vi skulle gennemføre en ordning, som man har i Norge og Sverige, hvor man ved visse forseelser kan give politiet adgang til at opkræve bøder på stedet, f. eks. i færdselsager. En sådan ordning vil vi gerne se nærmere på, og vi vil også stille os positive over for den, men vi forestiller os, at der i så tilfælde skal være en beløbsgrænse, og den skal være lavere end den beløbsgrænse, vi i øvrigt opererer med i dette lovforslag; vi må vel også have præciseret, i hvilke tilfælde der kan blive tale om at bruge denne ordning med at opkræve bøder på stedet — især i færdselsager har vi megen sympati for en sådan ordning.

Med disse bemærkninger skal jeg blot tilsige vores velvillige behandling af forslaget i retsudvalget.

Lindholt (FP):

Fremskridtspartiet kan tilslutte sig, at dette forslag får en velvillig behandling i udvalget.

Jeg kan i øvrigt tilslutte mig de bemærkninger, som hr. Ejler Koch kom med, navnlig vedrørende spørgsmålet, om der ikke alligevel bør være en grænse med hen-

[Lindholt.]

syn til konfiskationerne, altså en beløbsgrænse.

Mette Madsen (V):

Dette lovforslag tilsigter at gennemføre en rationalisering af politiets og domstolenes arbejde på to områder. Det første er en ophævelse af beløbsgrænsen på 600 kr. i politisager, der kan afgøres uden retslig forfølgning, altså ved bødeforelæg, og dette forslag kan venstre tiltræde, for det er klart, som der også står i bemærkningerne, at disse bødeforelæg har en stor praktisk betydning. De sparer jo ikke alene politi og domstole for meget arbejde, men de sparer også befolkningen for tabt arbejdstid og udgifter til transport m. v. Tilbuddet om en hurtig og kontant afgørelse modtages da også i $\frac{3}{4}$ af samtlige sager.

Ophævelsen af 600 kr.s grænsen foreslås også indført på det andet område, lovforslaget omhandler, nemlig ved konfiskation af penge eller genstande. Også dette kan venstre tiltræde. 600 kr.s grænsen er på begge områder fastsat i 1969 og trænger altså til en forhøjelse eller, som det er foreslået af justitsministeren, en ophævelse. Om det skal være det ene eller det andet, har ministeren jo i sin fremsættelsestale lagt hen til en drøftelse i udvalget.

I det hele taget er der måske flere ting, der bør drøftes i udvalget. F. eks. har det undret mig i bekendtgørelsen om konfiskation at læse, at man kan konfiskere fisk, der er fanget i strid med fiskerilovgivningen, mens der ikke står noget om vildt, der er aflivet i strid med jagtloven. Jeg går ud fra, det er, fordi dette område allerede er dækket af jagtloven. Men det kunne måske overvejes at udvide denne liste med andre ting, f. eks. genstande, der bruges i strid med loven om privatlivets fred, der blev vedtaget i 1972; jeg tænker her på teleobjektiver, lytteapparater m. v.

Også spørgsmålet om en ordning, der giver polititjenestemænd beføjelse til bødeforelæg, især ved trafikforseelser, er af justitsministeren lagt frem til drøftelse i udvalget, og venstre vil deltage i dette udvalgsarbejde med velvilje og interesse.

Gudme (RV):

I den radikale folketingsgruppe ser vi

med sympati på, at der finder en forhøjelse af grænsen i § 931 om bødeforelæg sted. Vi er også indstillet på, at der skal være mere end en ajourføring, altså mere end, skal vi sige en pristalsmæssig regulering. Vi finder det naturligt, at de nuværende 600 kr. sættes relativt højt op.

Men med en enkelt undtagelse i gruppen er vi skeptiske over for at slette en grænse fuldstændig. Vi kan se af det notat, som ministeriet har haft udsendt til høring hos forskellige myndigheder: anklagemyndighed, advokatråd og domstole, at man har valgt imellem 2.000 kr. eller en fuldstændig ophævelse. Og der er hos os en overvejende tilbøjelighed til at mene, at en grænse må der til, og at en grænse på 2.000 kr. nok er det rigtige.

En begrundelse herfor er, at vi i modsætning til nogle af de hørte ikke føler os helt overbevist om, at folk ikke føler sig udsat for en vis pression, når de står med en politimesters bødeforelæg i hånden, at der ikke er tale om dette, at man ofte føler, at det at komme i retten er noget grimme ubehageligt noget, som man gerne vil undgå, og selv om man egentlig synes, at den bøde, der er foreslået, er svært høj, eller at man i det konkrete tilfælde faktisk ikke havde gjort sig skyldig på den måde, som det står beskrevet i bødeforelægget, ja, så sluger man alligevel bøden. Jeg må da for mit eget vedkommende som advokat sige, at jeg har mere end én gang på mit kontor haft klienter siddende, der faktisk med bødeforelægget i hånden havde en fornemmelse af, at de næsten var nødt til det.

Jeg kan i den forbindelse sige, at den nuværende udformning af bødeforelæg ikke altid er lige vejledende eller rettere sagt, den er ikke vejledende. Den frivillighed, der er tale om, er ikke alt for klart fremhævet i den sædvanlige formular, som benyttes af politimestrene.

En anden begrundelse for, at grænsen ikke bør forsvinde helt, er den, at det er betænkeligt, at man derved i virkeligheden får politiet til, får anklagemyndigheden til at være takstfastsættende på en række områder. Dette med takster er jo i det hele taget et problematisk spørgsmål; vi har accepteret det for færdselslovgivningen og på visse andre områder, men skal vi operere

[Gudme.]

med takster, må det absolut nødvendigt være sådan, at taksterne er udformet og givet af domstolene og ikke af anklagemyndigheden. Sletter vi fuldstændig grænsen, risikerer vi, at vi på store områder i virkeligheden kommer hen til en særegen takstfastsættelse, der stammer fra anklagemyndigheden og ikke fra domstolene.

Konklusionen for vort vedkommende bliver derfor, at vi gerne vil forhandle med ministeren om forslaget, men at vi på forhånd er mest tilbøjelige til at sige, at vi skal have en grænse, og at den grænse på de 2.000 kr., som er nævnt i ministeriets eget notat, nok er rigtig.

Jeg kan her sige, som også hr. Ejler Koch var inde på det, at dermed er vi på linje med væsentlige organer blandt de spurgte, nemlig Advokatrådet, dommerforeningen og dommerfuldmægtigforeningen, de to sidste under tvivl, men dog således at både dommerforeningen og dommerfuldmægtigforeningen munder ud i, at det rigtigste nok må være en grænse og det rigtigste nok må være 2.000 kr.s grænsen.

Skulle man acceptere ministerens forslag om at ophæve grænsen — og det er vi altså på forhånd tilbøjelige til — så måtte det for det første være sådan, at det udtrykkelig blev fastslået i loven, at politimesteren, når han forelagde et bødeforelæg, udtrykkelig skulle tilkendegive, at han forelagde og foreslog denne bøde, fordi han skønnede, at det var en bøde, der var i overensstemmelse med den praksis, som domstolene fulgte, og for det andet, at det endnu mere udtrykkelig blev tilkendegivet, at der var fuld frivillighed for den pågældende til at få indbragt sagen for domstolene i stedet for at indbetale bøden.

I fremsættelsestalen nævner ministeren muligheden af, at vi under udvalgsbehandlingen kan få et ændringsforslag gående ud på en vis form for straksjustits, således at en politibetjent, i lighed med hvad man har andre steder ude i verden, på stedet kan foreslå en bøde. Hvis det bliver tilfældet, må vi i hvert fald på forhånd sige, at så skal der sættes en meget lav grænse for denne adgang. For med al respekt for politiets virksomhed må vi alligevel sige, at den mulighed, som den patruljerende færdselsbetjent har for på stedet at skønne over, hvor en bøde

skal placeres, er begrænset. Derfor bør der i vore øjne ikke blive tale om, hvis vi skal gennemføre en sådan regel, at man skal ret højt op, heller ikke op til de 2.000 kr. Men kommer ændringsforslaget, må vi jo tale om det.

Hans Toft (KF):

Jeg kan meddele, at den konservative folketingsgruppe er positiv over for forslaget. Vi ser også heri en rationalisering både af politiets og af domstolenes arbejde.

Men på den anden side må man vel også sige, som der er givet udtryk for af forskellige ordførere, at sagen ikke er helt uden betænkeligheder. Jeg synes, at når man gennemlæser høringssvarene, kan man godt få indtryk af, at de fleste er positive, men der er en vis skepsis i dem også.

Allerede i dag kan der jo fastsættes bøder administrativt, nemlig af toldmyndighederne og skattemyndighederne. Men jeg mener også, der er en forskel til retsplejelovens bestemmelser her, idet de takster, som disse bøder udmåles efter, er ganske klart skitse-

ret. Derfor tror jeg også, at man kan komme ud for problemer, når man skal fastsætte taksterne, og at der, som ikke mindst vestre landsret har påpeget i det høringssvar, de har givet, vil komme en uensartethed inden for de enkelte politikredse. Hvis man skal ophæve grænsen fuldstændig, mener vi i hvert fald, at det forslag, som bl. a. vestre landsret har stillet, skal undersøges nærmere i udvalget.

Jeg mener også, at vi i udvalget skal prøve at drøfte et andet problem, som først og fremmest hr. Gudme var inde på, tror jeg, nemlig spørgsmålet om borgernes retssikkerhed. Det er jo rigtigt, at enhver har ret til at lade være med at betale en sådan bøde. Men når der kommer et stort bødeforelæg ind ad brevsprækken, er det så sådan, at borgeren siger: jeg er klar over, at jeg har mine muligheder for at nægte at betale denne bøde, det står nemlig i retsplejelovens § 931? Jeg tror det ikke, jeg tror, at sådan et bødeforelæg ofte fremstår som noget meget autoritativt, og jeg tror også, som hr. Gudme var inde på det, at hvis man skal lave en fuldstændig fri grænse, er man simpelt hen nødt til klart at få præciseret over for politimestrene, at det skal fremstå klart for bor-

[Hans Toft.]

gerne, at de ikke behøver at betale denne bøde, men at de kan gå til domstolene i stedet.

Vi er altså positivt indstillet over for forslaget og vil gerne være med til at overveje helt at ophæve grænsen. Men hvis man derudover skal drøfte videre tanker, f. eks. som ministeren foreslår til overvejelse i fremsættelsestalen, at have polititjenestemændene til at opkræve bøderne på stedet, så mener jeg, man må sige, at betænelighederne ved at have en fuldstændig fri grænse bliver endnu større, end de ellers ville have været. Men som sagt, vi er positive og vil gerne gå ind i en nærmere drøftelse i udvalget.

Poul Boeg (CD):

Debatten om dette lovforslag forekommer mig at frembyde nogle gode og glædelige træk, nemlig dels at den fra alle sider synes at blive gjort ret så kort, dels at den udtrykker en meget bred enighed.

Udgangspunktet for debatten er jo grænsen på de 600 kr. i relation til bødeforelæg og konfiskationer, og en af de ting, hvor vi vel kan konstatere enighed, og hvor centrumdemokraterne kan tilslutte sig, er, at tiden er løbet fra dette beløb, og at der i hvert fald bør ske en ændring.

Spørgsmålet er jo så, som næsten alle ordførere har været inde på, om denne ændring skal have karakter af en forhøjelse af beløbet, f. eks. til de 2.000 kr., som har været nævnt fra flere sider, eller om man skal gå ind for justitsministerens forslag, hvorefter man helt afskaffer et maksimum. Dét stiller vi os i min gruppe på lignende måde som den radikale gruppe.

Hr. Gudme udtrykte det jo sådan, at man fra radikal side var skeptisk; vi vil udtrykke det på den måde, at vi stiller os tvivlende over for denne regel, og det gør vi faktisk med en lignende begrundelse som den, den radikale ordfører gav, og den kan jeg i og for sig nøjes med at henvise til.

Jeg vil blot gerne føje en enkelt præciserende kommentar til. Hr. Gudmes hovedsynspunkt var jo dette, at der kunne ligge en vis pression i denne fremgangsmåde med bødeforelæg. Det, jeg blot vil tilføje, og som jeg er helt sikker på at hr. Gudme er enig med mig i, er, at der naturligvis ikke her vil

være tale om nogen tilsigtet pression, men at der jo kan ligge en lige så vigtig rent faktisk pression i, at denne fremgangsmåde anvendes, navnlig selvfølgelig når det er over for lægfolk, over for ikke-jurister eller ikke-akademikere, der måske ikke helt ved, hvad retstilstanden er. Det mener vi altså kan frembyde visse betæneligheder, og det vil vi derfor som så mange andre partier gerne se nærmere på i udvalget.

Jeg skal dernæst til slut gøre et par bemærkninger om den tanke, der har været fremsat i forbindelse med dette lovforslag, nemlig om en politimand på stedet kan give en bøde. Vi mener, at det i og for sig nok indebærer en god idé, og man har jo også gode erfaringer fra udlandet med et system af denne art, men vi mener på den anden side også, at der må indføres visse klare garantier for, at der ikke kan ske misbrug af en sådan ordning. Den ene betingelse, vi ville stille for at gå med til det, er, at det må være begrænset til meget oplagte tilfælde, og jeg har også af det eksempel der er givet, forstået på justitsministeren, at det er det, man tænker sig. For at tage et eksempel kan man jo sige, at en trafikant kører over for rødt lys. Her er det bevismæssige så overordentlig klart, at det er den slags tilfælde, der måske kunne egne sig til det.

Et andet punkt også på linje med det, som hr. Gudme var inde på, er dette med bødegrænsen; fra radikal side talte man om en lav grænse. Den betænelighed, der lå i det, kunne vel netop, hvis man indskrænker sig til de meget oplagte tilfælde, også klares på den måde, at man havde visse ordninger med standardbøder. Det er jo det, vi har haft med hastighedsbegrænsninger, det er den ordning, man har med parkeringer osv., og netop for den slags klare tilfælde skulle en sådan ordning næppe frembyde betæneligheder.

Vi vil altså også på dette punkt gå ind i en positiv forhandling om spørgsmålet i udvalget.

Poul Dam (SF):

Hr. Ejler Koch og hr. Gudme har sagt næsten alt det, jeg kunne tænke mig at sige, så jeg finder ingen trang til at gentage det.

Jeg skal blot tilføje én ting, nemlig at det naturligvis vil være udmærket, hvis folk, der får et bødeforelæg, bliver gjort opmærksom

[Poul Dam.]

på, at de har mulighed for ikke at efterkomme det, men at lade sagen gå til domstolene. Dette vil først og fremmest være af værdi, hvis underrettsdommerne i højere grad bliver opmærksom på, at politiet ikke altid har ret.

Bracher (KrF):

Jeg skal ikke bruge mange ord ved førstebehandlingen her. Det synes at være et praktisk forslag; 600 kr. er jo ikke meget i dag. Om der skal være en grænse opefter, eller der ikke skal være det, er vi lidt i tvivl om. Det er måske nok rigtigt, at der er det, men det vil vi gerne være med til at se på i udvalget, hvor vi vil give lovforslaget en velvillig behandling.

Hanne Reintoft (DKP):

Vi kan ikke støtte det foreliggende forslag. Vi kan ganske vist godt acceptere, at en forhøjet bødeforelægsgrænse vil aflaste domstolene, og at det også meget tit vil være lettere for den enkelte, der slipper for en tids- og omkostningskrævende retshandling. Når vi er betænkelige, er det, fordi det vist er den almindelige danskers erfaring, at det er overmåde svært at få ret i en diskussion med politiet, og at det er meget svært at få fremført sine synspunkter uden at blive tromlet ned. I mange af de sager, hvor bøde kan komme på tale, vil der være to patruljerende politifolk til stede, og den, over for hvem bødeforelægget rejses, vil ofte være alene og have meget svært ved at redegøre for sine synspunkter og eventuelt dokumentere, hvorfor han ikke mener at skulle vedtage en bøde.

Jeg havde forleden dag den udmærkede oplevelse at køre sammen med en lægekollega, der blev standset af en patruljevogn; han var lidt i tvivl om sin forseelse og spurgte høfligt: „Hvad har jeg gjort?“, hvorefter det velklingende svar lød: „Skal De nu også til at spille idiot, mand?“.

Så længe vi har det sådan, så længe vi ikke kan indskærpe politiet blot almindelig takt og tone, vil kommunisterne vende sig imod på nogen måde at udvide politiets beføjelser. Vi ved selvfølgelig godt, at den enkelte kan forlange sagen indbragt for domstolene, men vi ved som sagt også, at det er en almindelig erfaring, at man ikke har mange chancer

for at få ret, og vi ved også, at den enkelte meget sjældent er orienteret om disse muligheder såvel for indbringelse for domstolene som for anke. Man kan ikke sige, det er en en ting, befolkningen ved så godt, at de i den øjeblikkelige situation over for politiet kan nægte at vedtage bøden.

Flygaard (DR):

Fra retsforbundets side ser vi med velvilje på det foreliggende forslag, både for så vidt angår spørgsmålet om bøde og om den udenretlige konfiskation. Vi nærer ikke nogen særlig betænkelighed, da spørgsmålet jo altid vil kunne indbringes for retten, men der er nok et problem, som også hr. Gudme var inde på: netop spørgsmålet om at understrege, at det er frivilligt, om man vil vedtage en sådan bøde på stedet. Det må være en opgave at få udarbejdet en formular derhen, at det ved en eventuel accept bliver klart understreget, at det hviler på et helt frivilligt grundlag.

Når man har været inde på spørgsmålet om at skulle begrænse ud fra et beløbsmæssigt synspunkt, vil jeg gerne pege på et enkelt område fra mit hidtidige arbejde, hvor jeg ikke har fundet det har givet anledning til de store problemer, at man ikke har nogen øvre grænse; her tænker jeg på det skattemæssige område, hvor der jo ikke er nogen begrænsning med hensyn til, hvilken bøde der kan pålægges en skatteyder, der har været unøjagtig i sin selvangivelse, for nu at sige det meget mildt.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne for mit parti tilsige velvillig behandling af det foreliggende lovforslag.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg kan takke samtlige ordførere bortset fra fru Hanne Reintoft for en velvillig modtagelse af dette lovforslag.

Som jeg allerede har nævnt i fremsættelsestalen, finder jeg det på den ene side fuldt forsvarligt, at man ophæver grænsen, men jeg vil også sige, at når der er betænkeligheder — og det har jeg jo indtryk af i dag; nogle var lidt skeptiske, andre lidt tvivlende — så mener jeg, vi kan drøfte det under udvalgsbehandlingen. Baggrunden for en ophævelse og jo også for en forhøjelse er at aflaste politiet og domstolene for arbejde. Det skal vi efter min vurdering tage med

[Justitsministeren.]

ind, når vi skal have debatten, og jeg er villig til, hvis jeg kan give oplysninger herom, at sende dem til udvalget.

Jeg takker som sagt for den stort set enige tilslutning til den tanke, der ligger bag ved lovforslaget, og håber, vi kan nå til bred enighed om den nærmere udformning.

Med hensyn til det andet spørgsmål, om en polititjenestemand, der påtaler lovovertrædelsen, også skal kunne forelægge en bøde med det samme, har vi gjort os visse tanker om dette i justitsministeriet. Sagen er sendt til høring, men jeg vil — hvad jeg formoder retsudvalget vil sætte pris på — kunne sende et notat, hvor vi nærmere skitserer, hvad der er tanken med det; så behøver jeg ikke at bruge tiden her. Jeg kan blot sige, at det, man forestiller sig, er, at det skulle være faste bødesatser, der var tale om, at der altså ikke skulle være noget skøn.

Må jeg endelig sige dette til fru Hanne Reintoft, der anvender det udtryk, at så længe man ikke kan indskærpe politiet almindelig takt og tone, vender partiet sig mod lovforslag af denne art: Hvornår fru Hanne Reintoft accepterer, at politiet udøver almindelig takt og tone, kan jeg jo ikke vide, og der kan være uheldige undtagelser, men i øvrigt synes jeg rigtignok, at bemærkningen er lovlig generel, vendt mod politiet som sådant.

Lindholt (FP):

Jeg undskylder, at jeg tager tingets tid, men fru Hanne Reintofts bemærkninger giver mig anledning til det.

Forholdet er i virkeligheden det, at hvis ikke vi kan bruge dette lovforslag til noget som helst andet, så kan vi da benytte det til at rette et generelt angreb mod politiet; det er jo også en måde at behandle lovforslag på.

Det, jeg kunne tænke mig, var, om man i tinget kunne enes om, at formanden var bemyndiget til ved sådanne lovforslag simpelt hen at give en bemærkning på dagsordenen om, at forslaget uden videre sendtes i udvalg, således at man ikke skulle bruge tre kvarter på at sige det samme alle sammen. For der er jo ingen, der er uenige om det, og det er et lovforslag af teknisk karakter, der ikke kan give anledning til almindelige forsamlingshusvalgtaler, sådan som det sidste

ærede medlem — undskyld, ikke justitsministeren, men fru Hanne Reintoft — benyttede lejligheden til.

Formanden:

Jeg må gøre opmærksom på, det drejer sig om en førstebehandling, hvor jeg ikke synes de seneste bemærkninger i og for sig hørte hjemme.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om film og biografer [af Chr. Christensen m.fl.].

(Lovforslaget (nr. 43) findes i tillæg A. sp. 633, fremsættelsen i tidenden sp. 492).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for kulturelle anliggender (Nathalie Lind):

Jeg skal fremsætte nogle bemærkninger til det af kristeligt folkeparti fremsatte forslag til lov om ændring af lov om film og biografer.

Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, må det ses på baggrund af den debat, der opstod som følge af filminstitutets tilsagn om produktionsstøtte til filminstruktøren Jens Jørgen Thorsens planlagte Jesusfilm. Man ønsker fra forslagsstillerne side at sikre, at det ikke fremtidig bliver muligt for filminstitutets bestyrelse at træffe afgørelse om anvendelse af statsmidler, som, siger man, den ansvarlige minister og folkettinget selv i en udpræget kontroversiel situation er uden indflydelse på. Dette er, formoder jeg, baggrunden for forslaget fremsættelse.

I betragtning af det røre, som filminstitutets afgørelse i sagen om Jesusfilmen vakte i